

Bir blog macerası İnsan kendine iyi gelir!

*"İşte insan böyledir. Bile bile aldanmayı iyi bilir.
Ama insan kendine de iyi gelir..."*

Etrafımızdaki insanlara, kimi zaman hayvanlara hatta nebata iyiliğimiz dokunduğu olur. Bir gülümseme, samimiyetle dert dinleme, bazen sevinci, bazen kederi paylaşma karşımızdakini mutlu eder. Uzatılan bir kase sıcak çorba, bir dal çiçek, hepsinden öte gülen, ışıldayan bir bakış gibi nice yolları vardır mutlu etmenin. 'İnsan kendine nasıl iyi gelir?' sorusunun cevabını verirken, belki maddelerden biri de; bir başkasını mutlu etmek olabilir. İnsan başkasını mutlu ederken bir bakar ki kendisi de mutlu olmuş. Öyle değil mi?

'Evet, öyle' cevabı maalesef, modern çağ insanları için eskiden olduğu kadar kesin değil. Ne yazık ki artık bir başkasının mutluluğundan ziyade kendimizi önemsiyoruz. En önemli biziz, gerisi vs. Bu durumun bizi daha da yalnızlaştırdığının farkına varmadan da uzağız. Kalabalık olsak da her birimiz nasıl da yalnızız.

O halde modern zamanların insanları arasında pek popüler hale gelen o soruyu bir daha soralım;

BLOG

"Nasıl iyi hissedirim kendimi? Etrafımda gerçek, samimi insanlar ve insani hisler kalmamışken tek çarem kendimde, bende. Bu artık belli... O zaman, yine kendimi merkeze alıp sorayım; Nasıl iyi gelirim kendime?"

Yoo, bu kadar da karamsar olmayalım. Hâlâ biraz insanız. Bu soruyu gündeme getiren kişi, kitabına başlık yapan yazar Ahmet Büke oldu. Çağdaş edebiyatımızın öykü anlatıcısı Ahmet Büke, ON8 Blog'daki 'Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi'nde bir yıl boyunca her hafta öykü yazdı. Ödüllü öykücü Ahmet Büke, son kitabı 'İnsan Kendine de İyi Gelir'de, yatay zamanların derinlikli ayrıntılarıyla hem acıtıyor, hem de kırılğan ruhlara şifa oluyor.

Neden öykü?

Günlük hayat öyle hızlı ki, bu anlamda öykü tam da bu nesillerin edebiyat tercihi. Gerçi romana göre kolay görünse de, öykü yazmak da zordur. Öykücüler seri üretim yapan insanlar değildir. Birisi hariç. O edebiyatçı; Ahmet Büke. ON8 Blog'da her hafta bir öykü yazmaya başladığında önceleri bu bir çeşit maceraydı. Ama bir yıl sonra artık vaziyete iyice alışmıştı. Üstelik bu öykülerden seçmelerle oluşturulan bir de kitabı çıkmıştı.

ON8 Blog'daki köşesinde öykülerine devam eden Ahmet Büke, yeni sezonun hemen öncesinde 34. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı'ndaydı. "Bir Blog Macerası: İnsan kendine de iyi gelir" başlıklı söyleşisini sizin için takip ettik ve blog macerasıyla, insanın kendine iyi gelişini konuştuk.

Blog fikri nereden çıktı, nasıl başladınız?

2001'den bu yana öykü yazıyorum. İlk öykülerimi arkadaşlar çok beğenerek, benden habersiz Adam Öykü'ye göndermişler. Öyküm burada yayımlanınca sürekli olarak yazmaya başladım, benim için önemli bir aşama oldu. Aynı yıllarda üniversiteden bir grup arkadaşla o yılların yeni mecrası internetle ilgilenmeye başladık. Bloglar basit halleriyle yeni doğmaya başlamışlardı. Biz de 'Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi' adı altında bir blog kurduk. Herkes hayatla ilgili ufak ayrıntıları, belki kendi hikâyesini, hatta bir çok insanın bilmediği ya da önemsemediği ansiklopedik bilgileri derleyip paylaşıyordu. Bu işlerin, blogların bilinmediği bir dönemdi. Öykülerini burada yazıyordum.

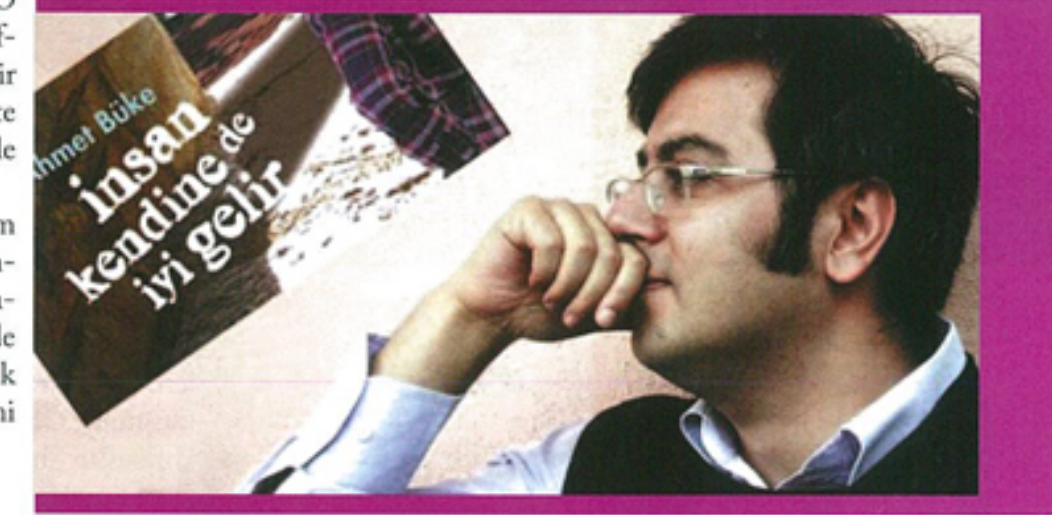
Her hafta bir öykü yazmak için hem zaman, hem ona uygun bir disiplin, hem de yazacak sorun, konu ve derdinizin olması gerekir. Bu diziyi nasıl sürdürüyorsunuz, başından beri böyle gideceğini biliyor muydunuz?

Hayat gerekliliğiyle böyle oldu diyebilirim. İşsiz kalmıştım. Düzenli bir iş bakarken yayınevlerinde düzeltmenlikler gibi yazıyla ilgili ne varsa yapıyordum. O günlerde bir teklif geldi. 'Yazı yaz para verelim' diye. Türkiye'de pek alışık değiliz. Yani yazı yazacaksınız ve para verecekler. İlginç! Her hafta yazmam gerekiyordu. Ayda 5 yazı teslim

etmeliydim. ON8 Blog'a her hafta yazı yazmaya başladım. 5. hafta 'İnsan her hafta yazı yazamaz' dedim ve 'Ben size öykü yazsam' teklifinde bulundum. Onlar bunun daha zor olduğunu söylediler, 'Becerebiliyorsan yap' dediler ve başlangıç bu oldu.

Bir mahalle var öykülerinizde. Bu mahalle sizin tanıdıklarınızdan mı oluşuyor? Karakterler bildiğiniz insanlar mı?

İzmir'de bir yer, tam bir fon. Hepimizin yaşadığı bildiği mahallelerden biri ama 70'li yıllara ait gibi. Tanıdığım insanlar da kahramanımdı. Mesela bunların arasında dedem, babannem olunca, annem, babam daha belirsiz karakterler kaldılar öykülerimde. Nitekim annem, 'Sen babanneni benden daha çok seviyormuşsun' dedi. Karakterler benim tanıdığım insanlara kısmen benziyor, kısmen benzemiyor. Bakkal, berber dahil esnaf, teyzeler, amcalar, deliler hem tanıdıklarım gibi hem de değil. Yazar, dönemin insanlarını da taşıyor metnine, politik sosyal durumu da.

Misyon da üstleniyorsunuz yani?

Özellikle gençliğe yazıyorum. Fakat direk o zamanlar şöyle olmuş diyeceğime öyküde o olayları, yaşanmış, gerçek olayları anlatıyorum. Okuyan gençler merak edip Google'a yazdıklarında bazı gerçekleri öğrenirlerse ne mutlu bana.

Deliler demişken onlardan bahsedelim.

Pek çok deli vardı mahallemizde. Teksas'ta yaşıyor gibi giyinip davranandan politik derdi olanlara. Siyaseten sıkıntılı günlerde bir gün babamla dükkâna gidiyoruz. Karakolun önünde Deli Osman Abi durdurdu bizi. Sonra 'İşkenceler bitecektir' diye bağırıyor. Bunun üzerine babam 'İşte akıllılar konuşamayınca, deliler gerçekleri konuşuyor' demişti. 90'lı yıllardan sonra delileri kapattılar. Hastanelere, rehabilitasyon merkezlerine vs. Biraz devlet politikası gibiydi galiba. Şehirlerden kasabalardan sokaklardan çekilip dört duvar arasına kapatıldılar. Mahalleler normalize oldu ve eski tadını kaybetti.

Bir dizi film gibi. Her hafta yeni bir konu bulmakta zorluk çektiniz mi?

Her hafta bir öykü yazıp yayınlamak riskli bir iş. Hastalık meşguliyetler vs olabilir. O yüzden stoklu gidiyorum. Bir